

Gerhard Munthes design for hynder (puter) til benkene i Håkonshallen er noe av det beste og mest uttrykksfulle han gjorde for denne utsmykningen. De består av stiliserte figurer, heraldiske fabeldyr og ornamentikk i svart, hvitt og grått.. Hyndene ble vevet i tradisjonell billedvevteknikk, men de gikk tapt i brannen i 1944, mens skisser og fotografier av dem er bevart.

Tekstilkunstneren Kristin Sæterdal (f.1963) har gjenskapt to av hyndene basert på fotografier. Hun anvender garn fra spælsau som også ble benyttet på Munthes tid. Utfordringen var først å finne riktig farge på garnet. Utfra fotografiene så det ut som om de var vevet i sauebrunt, men den fargen er gått ut av produksjon. Det viste seg at sauegrått var nærmere originalen, og den fargen er fortsatt i produksjon. Det var også viktig å få til forholdet mellom de enkelte motivelementene, slik at uttrykket ble det samme som hos Munthe. Fotografiene ble skalert opp til riktig størrelse, slik at de kunne festes som en kartong bak renningen. Det er viktig for en sittebenk at bindingene mellom fargeflatene er solide, og at det ikke blir små hull der fargene står mot hverandre. Kunstneren har brukt hakketeknikk som gjør stoffet solid og slitesterkt.

SVØMMENDE HAVMENN (DOBBELTEKSPONERT)

Havmenn og havfruer var populære temaer blant art nouveaukunstnere, som brukte deres flagrende hår i kombinasjon med bølgeformasjoner, for å skape de svungne linjer som kjennetegner art nouveau'en. Gerhard Munthe lot seg etter 1900 inspirere av art nouveau, selv om han ikke alltid ville vedkjenne seg dette. Mønsteret *Svømmende Havmenn* (1912) som ble anvendt som portalforheng i Håkonshallen er et typisk eksempel på dette, og må sees i tilknytning til de likeså art nouveau aktige relieffer med harpespillende havmenn og havfruer i musikk Galleriet. Men hos Munthe går havmennene i ett med bølgene, og hodene med store åpne munn er som store bølger som spyr ut eller gulper vann. Samtidig er det som om de roper – er det havets brøl eller skrik vi hører? Abstraksjonen er fullstendig, men så var da også Munthe den første norske kunstneren som skrev om abstraksjon og abstrakt kunst allerede i 1901. Den stiliserte bladfrisen med rutemønster minner om friser av den skotske art nouveau kunstneren Charles Rennie Mackintosh, som Munthe godt kan ha vært inspirert av.

I samtidskunstneren Anders Smebyes (f.1975) tekstile intervensjon med Munthes *Svømmende Havmenn* sees de samme bølgende linjene som også kjennetegner mye av Smebyes egen produksjon. Han sier selv at han ofte går til «angrep» på kjente kunstobjekter for å åpne opp for nytolkninger, digresjoner og mistolkninger, som kan få oss til å se verket i et nytt lys.

I dette prosjektet går Smebye i dialog med Munthe og skaper et berøringspunkt som inviterer betrakteren inn. Smebyes metode (applikasjon) - en teknikk hvor stoffbiter legges som et puslespill og limes sammen fra baksiden - gir overflaten et assosiasjonsrikt og taktilt relieffpreg.